

Сема Конвенція Робітничого Запомогового Товариства та її важливіші ухвали

СЕМА КОНВЕНЦІЯ ПРОЙШЛА ПІД ГАСЛАМИ ЗВОРОТУ НА ШЛЯХ ЗАГАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ БОРОТЬБИ І ЗАКЛИКАЄ ЧЛЕНСТВО РОБІТНИЧОГО ЗАПОМОГОВОГО ТОВАРИСТВА ОДНОДУШНО ПІДТРИМАТИ ЦІ ГАСЛА ДІЛОМ

Сема Конвенція розгорнула нову сторінку в історії Робітничого Запомогового Товариства. Вона була конвенцією поглиблення і зміцнення звороту зі старої опортуністичної лінії праці, від внутрішньо-організаційної замкненості й самовистарчальності до загальної класової революційної боротьби робітництва й бідняцького фермерства Канади. Всі конвенційні наради проходили під гаслом здорової будуючої самокритики.

В конвенційних нарадах взяли участь 102 делегати й делегатки. Голова Головного Заряду РЗТ, тов. Сидор, відкриваючи Конвенцію, підкреслює важливість теперішнього періоду — періоду загострених класових боїв і протинасту пролетаріату на позиції капіталізму та вказав, що найбільшим організаційним досягненням, яке здобуло РЗТ між сестрою і сестрою конвенційними було започаткування звороту до масової революційної праці.

Тов. Сидор коротко зупинився на стані внутрішньо-організаційної праці РЗТ, вказав на такий значний здобуток в житті нашої організації, як відкриття притуку й сиротини в Паркдейлі і закінчив свою промову заклинком звернутися в усіх ділянках нашої праці лицем до загальної класової боротьби.

Політично-організаційний звіт Головного Заряду РЗТ дав на Конвенції тов. І. Навізівський. Він широко висвітлює економічну й політичну ситуацію в Канаді, дав оцінку ролі РЗТ в класовій боротьбі канадського робітництва, та підсумував достатки й досягнення в усіх ділянках організаційного життя.

Головний натиск у своєму звіті тов. Навізівський поклав на висвітлення коріння опортуністичної теорії самовистарчальності й політичності РЗТ і на необхідність повного розбиття її та двигнення членства РЗТ під проводом комуністичної партії у вир класових боїв.

Звіт секретаря-скарбника Головного Заряду, тов. О. Хоміцького показав, що РЗТ з кінець місяця червня 1931 р. начисляло 6,529 членів і член-

кинь в 108 відділах. За 1930 р. РЗТ виплатило своїм членам і членкиням \$35,201.50 за помочи й \$5,794.54 помертвого. На протязі 6 місяців 1931 р. хор члени і членкині РЗТ вибрали \$16,336.50 за помочи, а помертвого за той же час виплачено на суму \$5,408.48. Від заснування, ж, себто від листопада 1922 р., до 30 червня 1931 року РЗТ виплатило своїм членам і членкиням \$175,311.00 за помочи, й \$24,455.92 помертвого. А теж велику суму грошей видало РЗТ на підтримку різних революційних робітничих організацій і їхньої праці, на оборону бранців класової війни, на допомогу страйкерам тощо.

На третій сесії дня 22 липня конвенція вислухала доклад т. М. Поповича до питанні економічної і політичної боротьби канадського робітництва та про участь в ній Робітничого Запомогового Товариства. На основі цього доклада конвенція ухвалила описану спеціальну резолюцію, яка вказує, як членство РЗТ повинно боротися на фронті економічної і політичної боротьби.

Після доклада тов. Поповича розгорнено широку дискусію. Делегати дискутували над обома звітами й докладом та висвітлювали стан організаційної праці у своїх місцевостях. Учасники дискусії так же само як і доклади звертали голоду увагу на вироблення плану для повного розбиття внутрішньо-організаційного замкнення і націоналістичного відокремлення та дальшого розгортання започаткованого звороту.

Дискусія підтвердила оцінку докладчиків, що зворот по відділах РЗТ переводиться далі й повільніше як по відділах ТУРФДім і виявила необхідність ширшого висвітлення питанні звороту; та більшої активності на цьому полі як з боку всіх керівних тіл, так і з боку всего членства РЗТ.

У своїх виступах делегати присвятили особливу увагу питанням збільшення членства РЗТ, піднесенню їхньої класової свідомості, виробованню нових кадрів активістів, виробованню нових методів праці і боротьби та видивагню до

приводу нових членів і членкинь.

Ціла дискусія, за дуже малим винятком, мала здоровий будуючий характер.

На основі докладів і дискусії конвенція виробила бойовий план для дальшої праці й боротьби. Вона рішила, що більше членство РЗТ бойово двигнуло свої сили на фронт економічної і політичної боротьби канадського робітництва й бідняцького фермерства, себто до будовання революційних трейд-юній, до боротьби проти безробіття, проти насильного виласновання незалежних фермерів, проти виголоджування тощо; до єднання широким працюючим мас під проводом комуністичної партії до зміцнення її найбойовішим своїм членством; до боротьби проти імперіалістичної війни і до зміцнення Радянського Союзу; до боротьби проти всіх видів капіталістичного терору взагалі, а проти депортації чужинських робітників зокрема; до як найтіснішої співпраці зі всіма революційними робітниками і бідняцькими фермерськими організаціями, що працюють під проводом комуністичної партії і до їх будовання.

Сема Конвенція вказала, що членство РЗТ мусить присвятити особливу увагу розвиваючи досить сильних ще в наших рядах опортуністичних ілюзій, що робітництво в капіталістичних країнах може забезпечити себе своїм коїтом без участі в класових боях і мусить взяти як найактивішшу участь в боротьбі за соціальне забезпечення коштом держави від безробіття, від каліцтва, за одзарону материнства, за пенсію для старців тощо.

Конвенційні наради виявили, що членство РЗТ брало досі дуже малу участь в боротьбі проти українського фашизму в Канаді. Конвенція вирішила, що наша організація мусить в якнайкоротшому часі виправити цю велику недочоту і поставити своє членство та широкі маси симпатиків в наступ на український фашизм в Канаді на цілому фронті.

Сема Конвенція РЗТ присвятила дуже велику увагу роз-

робіш планів для ведення освітньої праці. Вона вказала на це, що без належного класового виховання всего членства нам не виконати звороту до масової революційної праці.

Головними недочотами, за оцінкою конвенції, в нашій теперішній освітній праці було те, що членство наше замало виховувалося на кождоденних подіях з класової боротьби, що в освітній праці брала участь тільки мала частина наших членів і членкинь та що мало охоплювало рішуче замалу частину неорганізованого робітництва й бідняцького фермерства.

Щоби усунути ці недочоти конвенція рішила, що:

1. Усі відділи РЗТ обов'язково повинні єднано з відділами інших наших організацій влаштувати в більших місцевостях що найменше два рази на місяць, а в менших раз на місяць спільні мітинги і на них обговорювати всі чергові питання економічної і політичної боротьби. Ці мітинги мають дати членству розуміння звороту й виявити конкретні способи, як той зворот треба переводити.
2. Відділи РЗТ повинні спільно з відділами інших наших організацій якнайчастіше устроювати лекції, підбирати для них такий матеріал, що давав би слухачам як найбільше класове політичне виховання і притягати на ці лекції як найбільше неорганізованих робітників та робітниць.
3. Відділи РЗТ мусять звернути особливу увагу на ведення освітньої праці між трудящими жінками й молоддю, та влаштування освітніх курсів і курсів англійської мови, на будовання бібліотек, на видання стінних газет тощо.

Звіти делегатів виявили, що дуже велика частина ношого членства, майже 45 процент де передплачує органів РЗТ, “УРВ” і “Робітничі”. Такий стан дуже сильно сплине поступ нашої організації. Конвенція широким застановилося над цим питанням і виробила план і свідомляючої кампанії на місяці жовтень, листопад і грудень 1931 р., в яких наша організа-

ція має перекопати все членство про необхідність читати свої органи і зробити всіх членів та членкинь передплатниками своєї преси.

Пропозиції шостої конвенції відносно зміни вкладки в той спосіб, щоби до теперішніх фондів додати ще притоковий і помертвий фонд та долучити до місячних вкладок передплату на пресу й колектувати їх разом, що мало змінити місячну доларову вкладку на півтора-доларову, сема конвенція не ухвалила з огляду на велику охолопанню рішуче замалу частину неорганізованого робітництва й бідняцького фермерства.

Сема Конвенція РЗТ, взявши під увагу той факт, що робітники і робітнички нахочаться в дуже важкому положенні і що багато з них не можуть регулярно платити членських вкладок, рішила, що коли член і членкиня точно повідомлять заряд про неспроможність платити вкладки, а одночасно теж будуть брати активну участь в організаційній праці й класовій боротьбі, то на протязі шістьох місяців їх треба уважати добрестоячими членами. Після шести місяців неплатення членських вкладок такий член чи членкиня втрачатиме права на допомогу й помертвості, але коли вони будуть і далі регулярно повідомляти заряд про свою неспроможність платити вкладки, то на протязі других шістьох місяців вони ще можуть відзискати всі права старого члена.

З тих же самих мотивів конвенція дала змогу всім членам і членкиням, що платять по одному доларові вкладки, коли їм буде затяжко робити це, перейти на п'ятдесятцентову вкладку, одночасно залишаючи за ними повне право в кождоденному часі перейти знову на доларову вкладку. Розуміється, що зі зменшенням вкладки теж знизуватиметься о половині після трох місяців часу за помочи й помертвості. А з поменшенням до доларової вкладки вони знову повертатимуть на свою висоту, але теж аж після трох місяців.

Сема Конвенція вказала, що одним з найголовніших наших завдань є збільшення рядів на-

ЯКИМИ ТЕМПАМИ ЗРОСТАЄ КОМСОМОЛ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

(Понищу статейку подаємо за “Комсомолем України” з 7 липня 1931 року).

Партія поставила перед нами історичне завдання — “наздогнати й перегнати” капіталістичні країни за десятиріччя. Прискорення темпів соціалістичного будівництва вимагає від нас мобілізації всіх сил та енергії. І тут перед нами повстає завдання перетворити комсомол на багатомільйонну організацію робітничої, наймитської та передової колгоспної молоді.

Уже тепер ми втрое-вчетверо прискорили темпи зростання. Після з'їзду комсомолу України виріс не менше, як на 250,000 чол. Комсомол України має в своїх лавах не менше як 800,000 чол. Якщо перед з'їздом український комсомол складав одну шесту частину всего комсомолу СРСР, то тепер наша питома вага збільшилась до одної п'ятої. За окремий квартал ми прийняли до комсомолу 67,000, за перший квартал 1931 р. — 120,000 і за другий — 250,000.

Ми маємо всі можливості до того, щоб до МЮД-у (Міжнародного Юнацького Дня) зрости на 500,000 чол. і збільшити лави комсомолу з 800,000 до 1,300 тисяч. Це завдання

покладає на нас надзвичайно велику відповідальність. Якщо ми в квітні, травні та червні потроїли темпи зростання проти того, що було перед з'їздами, то тепер ми повинні ці темпи знову потроїти.

В окремому кварталі ми пересічно приймаємо до комсомолу 25,000 чол. щомісяця. У липні й серпні ми повинні зростати мінімум на 250,000 чол. щомісяця, тобто подесятирити темпи зростання проти окремого кварталу. Ми повинні продавати приймати до комсомолу 10,000 чол. Ці цифри досить наочно характеризують колгоспальне завдання, що стоїть перед нами.

Завдання посилити зростання ми висунули тому, що нам треба посилити питому вагу комсомолу в соціалістичному будівництві і саме тому ми повинні дати щонайширшій відсіч усім спробам ганятися за голою цифрою, за дешевим ефектом у питанні зростання.

Комсомолізований фабзавуч мусить бути найкращим фабзавучем, комсомолізований цех має бути найкращим цехом. Так і тільки так мають стояти питання комсомолізації.

шій організації. Вона рішила щоби наші члени і членкині приєднували нових членів і членкинь до нашої організації в кождоденних зустрічах з працюючими, а теж призначила місяць жовтень місяцем кампанії за членством до РЗТ.

Щоби улегшити широким масам робітників вступ до нашої організації, конвенція, взявши під увагу теперішній кризисний стан, рішила, щоби наша організація теж приймала робітників до нашої організації з половини вступного — 50 ц. і за 50 ц. місячної вкладки. Такі члени матимуть повне право кожної хвили перейти на односторонню вкладку. Але доки вони платитимуть 50-центові вкладки, доти побирають тільки половину за помочи й помертвості. Так як це зараз мається з членкинями.

Сема Конвенція РЗТ винесла резолюцію протесту проти капіталістичного терору в Канаді, висладала революційний привіт трудящим Радянського Союзу і трудящим Західньої України, прирікаючи їй надалі

давати ще більшу допомогу визвольній революційній боротьбі західньої українських трудящих і ще більше зміцнювати оборону СРСР.

До Головного Заряду РЗТ конвенція вибрала слідуючих товаришів: І. Петрушка, голова; Г. Сидор, заст. голови; М. Ленартович, секр. протоколярний; П. Мриглод, заст. секр. протоколярного; О. Хоміцький, секр.-скарбник; Радні: Ю. Моткалюк, М. Стойка, Д. Равлюк, М. Мельничук. Контрольною комісією: Т. Нападій, П. Ніколайчук, П. Ткачук.

Членство РЗТ повинно повністю вичити ухвали Семаї Конвенції й ударно перевести їх в життя. Для цієї цілі Головний Заряд друкує і далі друкуватиме важливі резолюції в “УРВ”, висвітлюватиме конвенційні ухвали в об'їжниках, а теж постарается як найкраще видати повний звіт з Конвенції.

Всі до боротьби за лінію Семаї Конвенції РЗТ.

М. Ленартович.

КИЇВ І ЙОГО ГОЛОВНІ ЗАВДАННЯ

(З промови народного комісара освіти тов. М. Скрипника на другій міській партійній конференції в Києві.)

Київ — міняється. Київ зростає, Київ своє обличчя цілком реконструє. У своїй доповіді тов. Маркитан навіч числа, які свідчать про те, що Київ, старий Київ з міщансько-дрібно-буржуазною людністю, оше старе кубло різного гатунку ворожих нам буржуазних і дрібно-буржуазних напрямків, — міняє свою соціальну структуру і тепер має вні 53 відсотків самодіяльної людності. Це ще далеко від того, щоб сказати так, як тут товаришки з краєвчої промисловості заєвила, що Київ став пролетарським. Ні, Київ це не став пролетарським, але він уже перестав бути тим, чим був до революції, чим був у перші роки революції. Треба додати про дальший розвиток промисловості в Києві, треба, щоб робітничий прошарок самодіяльної людності в Києві став більший.

Київ твердим, міцними кроками йде до того, щоб стати за один із центрів середнього машинобудівництва. Це — загальне скеровання. Отже перед

Київом стоять завдання стати всеукраїнським центром середнього машинобудівництва, це до того й на паливі нового типу — на торфі.

Київ має стати за один із центрів середнього машинобудівництва. Для цього треба працювати киянам, для цього, між іншим, треба, у Києві, не менше 2½ відсотків зменшити соціальність, як тепер є, а за директивою ЦК ВКП(б) — на 11 відсотків, бо коли буде зменшення соціальності на 2,5 відсотків замість 11, то це не є рекомендація для дальшого підсилення індустріальної бази. Над цим треба продумати.

Київ мусить стати центром середнього машинобудівництва, але це не повинно затушувати, або викреслювати великих культурних завдань. Знову повторюю, Київ є один із важливіших центрів цілої України. Його культурне значення і для середньої України, і для впливу за кордоном залишається в повній мірі, навіть зростає. Тому з окремою увагою треба поставитися до завдань куль-

турної роботи, до забезпечення розвитку її. Перед Миски-паркомом, що має перед собою зараз велике завдання — провести господарчу роботу, забезпечити індустрію, яка є, і середнє машинобудівництво, забезпечити використання місцевого палива — торфу, водночас стоять великі культурні завдання. Київ є і захищається великим культурним центром. І це підкреслюється новими фактами, як заснування в Києві інституту польської культури.

Тут у нас, у Києві цю інституцію засновано, і вона розгортає свої сили. Попри такі факти, що в Західній Україні культура руйнується, стає під ударом на кождоному кроці; попри такі факти, що українську шкоду там ініціатива, закривають або переводять на іншу, чужу мову; попри такі факти, що жодна культурна інституція стає там за об'єкт руйнації, — у нас навпаки, в нашому вільному в культурному Союзі Радянських Республік ми ставимо завдання допомагати розвитку культурі пролетарської змістом, національної формою, ми ставимо завдання допомагати культурному розвитку польської людності нашої республіки й інших національних меншостей. Заснування нової

польської інституції в Києві, культурній столиці України — є не лише прямою відповіддю на ці факти, що маємо закордоном, але відповіддю, що випливає з умов і потреб нашої роботи. Це — органічна складова частина цілої великої культурної роботи, що проводиться комуністична партія й радянський уряд; це складова частина великого, непохитного, міцного здійснення Ленінової національної політики в нашій країні.

Одночасно мушу сказати про такий факт, що має також величезне значення: заснування при ВУАН науково-дослідної комісії національних меншостей. Поруч із інститутом польської й єврейської культури засновується комісія національних меншостей України, яка повинна забезпечити культурний розвиток національних меншостей України. Ростає й міцніє, розвивається нова українська культура, національна форма й соціалістична, пролетарська суттє. Водночас, щоб забезпечити правильний розвиток культур, народносії, що разом із нами повинні складати єдину Українську Соціалістичну Респуб-

ліку, щоб разом з нами проводити велику соціалістичну перебудову нашої країни.

Зокрема величезні завдання стоять перед Києвом і киявською парторганізацією в окремій галузі культурного життя — галузі теоретичній. Особливо, в Києві це питання заострюється. Київ має серед своїх наукових організацій Всеукраїнську Академію Наук. За короткий час — за 10—11 років ВУАН пережила різнобарвну й досить різноманітну історію. В середині її була досить велика й значна кількість осіб, що іноді навіть заявляли про те, що вони повністю комуністи, лише не партійні. Але, роблячи такі декларації, водночас вони входили до складу ворожих контрреволюційних організацій. У Києві утворився політичний блок російських великодержавних та українських націоналістичних елементів для боротьби проти впливу пролетарської влади, пролетарського керівництва, проти марксо-ленінової науки. Політичне дворушництво, зрада гніздилися серед ворожих елементів в Академії Наук, і це утворило для них можливість використовувати Академію, винцу наукову установу української республіки, як зна-

ряддя проти нас.

Пролетарська класа, комуністична партія звернули на це окрему увагу. Ряд ужитих заходів, широка громадська увага, притягнена в усій Україні до Академії Наук, настирлива постійна праця киявської місцевої партійної організації і її Партійного Комітету, організації в Академії Наук партійного осередку та комуністичної фракції, просунення нових пролетарських комуністичних сил до шерог наукових робітників Академії, — все це міняє фізіономію Академії.

Ми тепер маємо вже серед наукових робітників ВУАН 20 відсотків комуністів. Це хороший крок вперед, це показує нам можливість дальшого просунення комуністів, дальшого забезпечення роботи ВУАН новими комуністичними силами. Тут дехто помилявся, дехто вважав роботу ВУАН за другорядну роботу, що, мовляв, ВУАН це є інституція радянська, а тому треба найкваліфікованіші марксо-леніністичні сили давати не в ВУАН, а в партійні марксо-леніністичні організації, наприклад, у філію УІМЛ (Українського Інституту Марксизму-Ленінізму). Це помилкова думка, це невірно. У ВУАН треба надсилати най-

витриманіших товаришів, щоб вони могли там провести партійну роботу.

Дехто гадає, що Київ, мовляв, надалі занепадатиме, що він не має бази. Але дійсність показує, що ті товариші, які так казали, не вірили, не хотіли вірити в силу пролетарської класи, не розуміли творчих можливостей, що їх складає для нас соціалістична перебудовна п'ятилітка й тим наче тих великих можливостей, що їх розкривають перед нами нарис нової другої соціалістичної п'ятилітки. Розкриваються широкі перспективи для Києва, щоб виконати поставлені перед ним завдання. Ці завдання залишаються великі для Києва й надалі. Київ залишається великим значним культурним центром України, центром притягнення всіх трудящих мас України та з-закордоном. Треба й надалі вести тверду й чітку лінію на господарчу перебудову Києва, на забезпечення, господарчих основ для тієї великої ролі, яку виконує Київ під керівництвом міської партійної організації (гучні олески).

Товариші! Відновляйте, переплачу на “Українські Робітничі Вісті”.